

SPIS TREŚCI

Uchwała nr 19/2005 Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie ustalenia wysokości stawki procentowej na 2006 rok określającej wysokość funduszu ochrony środków gwarantowanych tworzonego przez podmioty objęte obowiązkowym systemem gwarantowania.....	3
Uchwała nr 20/2005 Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie ustalenia wysokości stawki procentowej obowiązkowej opłaty rocznej na 2006 rok wnoszonej na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego przez podmioty objęte obowiązkowym systemem gwarantowania oraz terminu jej wniesienia.....	4
Uchwała nr 12/2005 Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 21 lipca 2005 r. w sprawie przyjęcia sprawozdania Zarządu z działalności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w II kwartale 2005 r.....	6
Uchwała nr 16/2005 Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 20 października 2005 r. w sprawie przyjęcia sprawozdania Zarządu z działalności BFG w III kwartale 2005 r.....	7
Stanowisko Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w sprawie konsekwencji przeniesienia działalności bankowej z banku krajowego do oddziału instytucji kredytowej.....	8
Informacja o 10-leciu działalności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.....	10

Uchwała nr 19/2005

Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego
z dnia 17 listopada 2005 r.

w sprawie ustalenia wysokości stawki procentowej na 2006 rok określającej wysokość funduszu ochrony środków gwarantowanych tworzonego przez podmioty objęte obowiązkowym systemem gwarantowania.

Na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i art. 25 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2000 r. Nr 9, poz. 131, z późn. zm.¹) oraz § 15 ust. 2 i 3 statutu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1995 r. w sprawie nadania statutu Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu (Dz. U. Nr 21, poz. 113, z późn. zm.²), Rada Funduszu uchwała, co następuje:

§ 1.

Ustala się na 2006 rok stawkę procentową określającą wysokość funduszu ochrony środków gwarantowanych, tworzonego przez podmioty objęte obowiązkowym systemem gwarantowania, w wysokości 0,19% dla sumy środków pieniężnych zgromadzonych w banku na wszystkich rachunkach, stanowiących podstawę obliczania kwoty rezerwy obowiązkowej, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

§ 2.

Podmioty, o których mowa w § 1, obowiązane są utworzyć - na zasadach określonych w art. 25 i art. 26 ustawy o BFG - fundusz ochrony środków gwarantowanych na rok 2006 w dniu 2 stycznia 2006 r. według stanu środków, o których mowa w § 1, za październik 2005 r.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Rada
Bankowego Funduszu Gwarancyjnego

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 86, poz. 958, Nr 119, poz. 1252 i Nr 122, poz. 1316, z 2001 r. Nr 154, poz. 1802, z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218, z 2004 r. Nr 91, poz. 870, Nr 121, poz. 1262 i Nr 146, poz. 1546 oraz z 2005 r. Nr 179, poz. 1484 i Nr 183, poz. 1538.

² Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 126, poz. 808, z 2000 r. Nr 12, poz. 137 oraz z 2001 r. Nr 16, poz. 174.

Uchwała nr 20/2005

Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego
z dnia 17 listopada 2005 r.

w sprawie ustalenia wysokości stawki procentowej obowiązkowej opłaty rocznej na 2006 rok wnoszonej na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego przez podmioty objęte obowiązkowym systemem gwarantowania oraz terminu jej wniesienia.

Na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2000 r. Nr 9, poz. 131, z późn. zm.¹) oraz § 15 statutu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1995 r. w sprawie nadania statutu Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu (Dz. U. Nr 21, poz. 113, z późn. zm.²), Rada Funduszu uchwała, co następuje:

§ 1.

Ustala się stawki obowiązkowej opłaty na 2006 rok w wysokości:
0,05% dla sumy aktywów bilansowych, gwarancji i poręczeń ważonych ryzykiem oraz 0,025% dla sumy ważonych ryzykiem pozostałych zobowiązań pozabilansowych, z wyłączeniem linii kredytów przyrzeczonych - dla podmiotów objętych obowiązkowym systemem gwarantowania.

§ 2.

Podstawą wyliczenia kwoty obowiązkowej opłaty rocznej jest stan aktywów i zobowiązań pozabilansowych ważonych ryzykiem, o których mowa w § 1, w dniu 31 grudnia 2005 r.

§ 3.

Kwota obowiązkowej opłaty wnoszona przez podmioty objęte obowiązkowym systemem gwarantowania, ustalona zgodnie z § 1 i 2 uchwały, ulega - na podstawie art. 13 ust. 3b ustawy o BFG - pomniejszeniu o 50%.

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 86, poz. 958, Nr 119, poz. 1252 i Nr 122, poz. 1316, z 2001 r. Nr 154, poz. 1802, z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218, z 2004 r. Nr 91, poz. 870, Nr 121, poz. 1262 i Nr 146, poz. 1546 oraz z 2005 r. Nr 179, poz. 1484 i Nr 183, poz. 1538.

² Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 126, poz. 808, z 2000 r. Nr 12, poz. 137 oraz z 2001 r. Nr 16, poz. 174.

§ 4.

Podmioty objęte systemem gwarantowania, o których mowa w § 1, wnoszą obowiązkową opłatę roczną, z uwzględnieniem § 3, w terminie do dnia 15 marca 2006 r.

§ 5.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Rada
Bankowego Funduszu Gwarancyjnego

Uchwała nr 12/2005

Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego
z dnia 21 lipca 2005 r.

w sprawie przyjęcia sprawozdania Zarządu z działalności BFG w II kwartale 2005 r.

Na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1 i art. 10 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2000 r. Nr 9, poz. 131, z późn. zm.¹), Rada Funduszu przyjmuje „Sprawozdanie Zarządu z działalności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w II kwartale 2005 roku”.

Rada
Bankowego Funduszu Gwarancyjnego

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 86, poz. 958, Nr 119, poz. 1252 i Nr 122, poz. 1316, z 2001 r. Nr 154, poz. 1802, z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218 oraz z 2004 r. Nr 91, poz. 870, Nr 121, poz. 1262 i Nr 146, poz. 1546.

Uchwała nr 16/2005

Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego
z dnia 20 października 2005 r.

w sprawie przyjęcia sprawozdania Zarządu z działalności BFG w III kwartale 2005 r.

Na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1 i art. 10 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2000 r. Nr 9, poz. 131, z późn. zm.¹), Rada Funduszu przyjmuje „Sprawozdanie Zarządu z działalności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w III kwartale 2005 roku”.

Rada
Bankowego Funduszu Gwarancyjnego

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 86, poz. 958, Nr 119, poz. 1252 i Nr 122, poz. 1316, z 2001 r. Nr 154, poz. 1802, z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218, z 2004 r. Nr 91, poz. 870, Nr 121, poz. 1262 i Nr 146, poz. 1546 oraz z 2005 r. Nr 179, poz. 1484.

**Stanowisko Zarządu
Bankowego Funduszu Gwarancyjnego
w sprawie konsekwencji przeniesienia działalności
bankowej z banku krajowego do oddziału
instytucji kredytowej.**

I. Problem przeniesienia działalności do oddziału instytucji kredytowej.

W ramach procesów przekształcania się niektórych banków krajowych w oddziały instytucji kredytowych (czyli banków z siedzibami w krajach Unii Europejskiej), dochodzi do przenoszenia działalności bankowej do zakładanych w tym celu oddziałów - w drodze sprzedaży przedsiębiorstwa bankowego. W przypadku zmiany formy organizacyjno-prawnej świadczenia usług bankowych, poprzez sprzedaż przedsiębiorstwa banku krajowego na rzecz oddziału instytucji kredytowej utworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, należy mieć na uwadze zmianę systemu gwarancyjnego obejmującego ochroną środki pieniężne powierzone bankowi przez deponentów. Depozyty przypisane do przedsiębiorstwa, które nabyła instytucja kredytowa, z dniem wykonania umowy sprzedaży przestają być objęte ochroną Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. W takich przypadkach, odpowiedzialność z tytułu gwarantowania przejmuje system gwarancyjny państwa macierzystego danej instytucji. Powyższa sytuacja jest wynikiem stosowania ujednoczonych zasad przynależności banków do systemów gwarancyjnych obowiązujących w krajach należących do Unii Europejskiej.

II. Przesłanki uczestnictwa w obowiązkowym systemie gwarantowania.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, uczestnikami polskiego systemu gwarantowania są wszystkie banki krajowe oraz utworzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oddziały banków mających siedziby poza obszarem Unii Europejskiej, które nie są objęte ochroną gwarancyjną co najmniej równoważną ochronie jaką zapewnia system polski. W przypadku działającego w Polsce oddziału instytucji kredytowej, uczestnictwo w systemie opartym na przepisach ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym może mieć charakter wyjątkowy i zachodzić tylko w razie potrzeby uzupełnienia poziomu gwarancji. Zważywszy na ustawowe zdefiniowanie kategorii podmiotów należących do polskiego systemu gwarantowania należy stwierdzić, że sprzedaż przedsiębiorstwa bankowego przez bank krajowy na rzecz oddziału instytucji kredytowej, dokonana w celu zmiany formy organizacyjno-prawnej prowadzenia działalności bankowej, nie stanowi przesłanki automatycznego ustania uczestnictwa zbywcy w tym systemie. Jeżeli sprzedawca przedsiębiorstwa formalnie zachowuje status „banku krajowego”, jest on nadal obowiązany do wykonywania powinności wynikających z ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym - to jest do tworzenia funduszu ochrony środków gwarantowanych, wnoszenia opłaty rocznej oraz przedkładania informacji określonych przepisami wykonawczymi. Z punktu widzenia przepisów ustawowych, obowiązki te pozostają aktualne nawet wtedy, gdy w banku krajowym nie ma już depozytów lub aktywów ważonych ryzykiem. Bank taki powinien więc ustalać wysokość obciążeń związanych z uczestnictwem w polskim systemie gwarantowania według tych samych zasad, jakie obowiązują pozostałe banki krajowe.

III. Czas trwania uczestnictwa w obowiązkowym systemie gwarantowania.

Zakończenie uczestnictwa danego podmiotu w systemie gwarantowania depozytów i ustanie obowiązków wobec Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, nastąpią dopiero z dniem utraty przez niego statusu „banku krajowego”. W przypadku banku utworzonego za zgodą Prezesa NBP lub za zezwoleniem Komisji Nadzoru Bankowego, będzie to dzień dokonania zmian jego statutu - mających na celu usunięcie postanowień zastrzeżonych wyłącznie dla banków, względnie dzień wykreślenia podmiotu z Krajowego Rejestru Sądowego - po przeprowadzeniu likwidacji.

IV. Obowiązki banków wobec Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

Obowiązki banków krajowych, które zbyły swe przedsiębiorstwo na rzecz oddziału instytucji kredytowej powinny być ustalane w sposób niżej wskazany.

W zakresie funduszu ochrony środków gwarantowanych.

Należy przyjąć, że poprzez przeniesienie przedsiębiorstwa na rzecz oddziału instytucji kredytowej i ograniczenie lub faktyczne zaniechanie działalności bankowej, uczestnik polskiego systemu gwarantowania nie uzyskuje automatycznie prawa do rozwiązania lub pomniejszenia wysokości funduszu ochrony środków gwarantowanych. Bank taki powinien - w okresie do dnia 30 czerwca roku w którym sprzedaż nastąpiła - utrzymywać fundusz ochrony środków gwarantowanych na poziomie wyznaczonym przez obowiązujące stawki oraz stan jego depozytów zaliczanych do podstawy rezerwy obowiązkowej wykazany za październik roku poprzedzającego. Z przepisów ustawowych wynikają ponadto następujące zasady postępowania:

- W przypadku gdy sprzedaż przedsiębiorstwa nastąpiła w okresie pomiędzy dniem 1 stycznia a 31 marca i objęła wszystkie depozyty danego banku krajowego zaliczane do podstawy rezerwy obowiązkowej, tak że w konsekwencji w kwietniu podstawa rezerwy wynosiła zero złotych, sprzedawca będzie uprawniony - począwszy od dnia 1 lipca - do zaniechania wyodrębniania aktywów na pokrycie funduszu ochrony środków gwarantowanych w danym roku.
- W razie zbycia przedsiębiorstwa po dniu 31 marca - stan depozytów banku krajowego, będący podstawą naliczania jego rezerwy obowiązkowej za kwiecień danego roku powinien zostać przyjęty również jako podstawa do ustalenia wielkości funduszu ochrony środków gwarantowanych, który podmiot ten zobowiązany jest nadal utrzymywać - w okresie od dnia 1 lipca do końca roku.

W zakresie opłaty rocznej.

Bank krajowy, który przeniósł swe przedsiębiorstwo na oddział instytucji kredytowej nie jest uprawniony do zmiany podstawy wymiaru opłaty rocznej określonej przez stan jego aktywów i zobowiązań pozabilansowych ustalony na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego. W związku z tym należy wziąć pod uwagę, że:

- Bank ten jest zobowiązany do zapłaty na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego opłaty rocznej w kwocie ustalonej według jednolitych zasad stosowanych do wszystkich uczestników polskiego systemu gwarantowania. Bez znaczenia dla ważności i treści powyższego obowiązku pozostaje w szczególności okoliczność zbycia przedsiębiorstwa w okresie przed dniem, w którym upływa termin do uiszczenia opłaty.
- Obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości zwrotu wniesionej przez bank opłaty rocznej niezależnie od tego, czy zbycie jego przedsiębiorstwa nastąpiło przed, czy po dokonaniu wpłaty na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

10 lat działalności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego

Geneza powstania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego sięga zmian jakie miały miejsce w Polsce pod koniec lat osiemdziesiątych i w pierwszej połowie lat dziewięćdziesiątych. Porozumienie polityczne osiągnięte przy Okrągłym Stole w kwietniu 1989 r. otworzyło drogę do przeprowadzenia szerokich reform gospodarczych, mających na celu przekształcenie gospodarki zarządzanej centralnie w system oparty na konkurencyjności podmiotów gospodarczych, działających na zasadach równości sektorów własnościowych, przy ograniczeniu roli państwa jako podmiotu bezpośrednio zaangażowanego w działalność gospodarczą.

Warto jednak podkreślić, że proces demonopolizacji sektora bankowego, a w jego wyniku uruchomienie konkurencji wśród banków, rozpoczął się jeszcze przed historycznymi zmianami. Już w kwietniu 1988 r. Narodowy Bank Polski, którego Prezesem był wówczas prof. dr hab. Władysław Baka, opublikował dokument „Przebudowa organizacji i funkcji Narodowego Banku Polskiego i utworzenie sieci banków kredytowych”, w którym zakładano ograniczenie kompetencji NBP do zadań właściwych dla większości europejskich banków centralnych. Realizując powyższe założenia wydzielono z majątku NBP 9 banków komercyjnych, które rozpoczynając 1 stycznia 1989 r. działalność operacyjną, zainicjowały faktyczną konkurencję na rynku bankowym. Niemal równoczesne zmiany ustawy - Prawo spółdzielcze oraz ustawy - Prawo bankowe pozwoliły działać bankom spółdzielczym na zasadach zbliżonych do banków uniwersalnych. Kolejnym elementem wzbogacającym ofertę rynku finansowego było wprowadzenie norm prawnych umożliwiających tworzenie banków prywatnych.

Istniejące wówczas regulacje dotyczące gwarantowania depozytów zgromadzonych w bankach ograniczały odpowiedzialność Skarbu Państwa do zobowiązań z tytułu wkładów oszczędnościowych gromadzonych w bankach państwowych oraz w bankach komercyjnych, które korzystały z tej ochrony przed wejściem w życie ustawy z 31 grudnia 1989 r. - Prawo bankowe.

Nierówność klientów banków pod względem bezpieczeństwa ich lokat oraz pierwsze oznaki kryzysu bankowego, będącego skutkiem zmian rynkowych, spowodowały konieczność stworzenia powszechnego systemu gwarantowania depozytów oraz instytucji monitorującej poziom zaufania społecznego, konieczny do prowadzenia normalnej działalności bankowej, a nadto wyposażonej w narzędzia umożliwiające przeciwdziałanie występującym na rynku bankowym negatywnym zjawiskom.

Taka rzeczywistość prawno - gospodarcza, oczywiście z konieczności tylko bardzo ogólnie zarysowana w tym miejscu, towarzyszyła pracom i uchwaleniu przez Sejm ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Ustawa ta zastąpiła obowiązujące w tym czasie swoiste prowizorium gwarancyjne zamieszczone w uchwale Sejmu o założeniach polityki pieniężnej na 1994 r., w którym zapisano, że do czasu wydania odpowiednich aktów

prawnych Prezes Narodowego Banku Polskiego będzie gwarantował depozyty osób fizycznych w 100% do wysokości równowartości w złotych 1000 ECU oraz w 90% - powyżej tej kwoty i nieprzekraczającej równowartości w złotych 3000 ECU.

Równie istotnym czynnikiem mającym wpływ na zakres zadań tego typu instytucji była sytuacja międzynarodowa, w jakiej znalazła się Polska po kwietniu 1989 r. Należy pamiętać, że już we wrześniu 1989 r. podpisana została umowa między Polską a Wspólnotami Europejskimi w sprawie handlu oraz współpracy handlowej i gospodarczej. Konsekwencją tej umowy był Układ Europejski z grudnia 1991 r. ustanawiający stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską a Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, w wyniku którego, w kwietniu 1994 r., Polska złożyła wniosek o członkostwo w Unii Europejskiej. Wszystkie wymienione dokumenty, oczywiście w różnym stopniu, obligowały Polskę do podejmowania działań dostosowujących polską gospodarkę i system prawny do wymagań Unii Europejskiej.

Zmianom tym podlegała także polska bankowość. Jednym z bardziej istotnych dokumentów dla procesu dostosowawczego polskiego sektora bankowego była Dyrektywa 94/19/WE dotycząca systemów gwarantowania środków pieniężnych, obligująca wszystkie państwa członkowskie do tworzenia takich systemów.

Wejście w życie z dniem 17 lutego 1995 r. ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym wprowadziło nową jakość w polskim sektorze bankowym. Powstał bowiem system gwarantowania depozytów charakteryzujący się powszechnością i obligatoryjnością. Z mocy prawa uczestnictwo banków działających na terenie Polski w tym systemie stało się obowiązkowe, niezależnie od ich formy własności czy statusu. System ten objął powszechną ochroną depozyty osób fizycznych i prawnych, które powierzają swoje środki finansowe bankom, jako instytucjom zaufania publicznego. Uwzględniając skalę zagrożenia wystąpienia upadłości w sektorze bankowym oraz możliwości finansowe banków, ustawa obligowała banki do solidarnego gromadzenia przeznaczonych na gwarancje kwot w formie skarbowych papierów wartościowych oraz bonów pieniężnych Narodowego Banku Polskiego, deponowanych na wyodrębnionym dla każdego banku rachunku depozytowym w Narodowym Banku Polskim. Zabezpieczone w ten sposób aktywa stanowiły fundusz ochrony środków gwarantowanych tworzony przez każdy z podmiotów objętych systemem gwarantowania, z przeznaczeniem na zaspokojenie roszczeń deponentów w przypadku spełnienia warunków gwarancji przez którykolwiek podmiot objęty tym systemem. Ustawa z dnia 14 grudnia 1994 r. określiła jednocześnie wysokość, do jakiej mają być gwarantowane, w pierwszym okresie działalności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, środki zgromadzone na rachunkach bankowych. Kwoty te wynosiły odpowiednio: 100% równowartości w złotych 1000 ECU oraz 90% równowartości w złotych depozytu przekraczającego 1000 ECU, ale tylko do wysokości 3000 ECU.

Należy w tym miejscu zauważyć, że wprawdzie Fundusz przejął w tym czasie funkcję gwaranta od Skarbu Państwa, to jednak w okresie przejściowym, czyli do dnia 31 grudnia 1999 r., utrzymana została odpowiedzialność Skarbu Państwa w odniesieniu do wkładów oszczędnościowych, na które wystawiono dowody imienne, zgromadzonych w następujących bankach: Powszechna Kasa Oszczędności - Bank Państwowy, Polska Kasa Opieki S.A. oraz Bank Gospodarki Żywnościowej S.A. - w zakresie przekraczającym gwarancje Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

Innym rozwiązaniem wpisującym się w szeroko rozumiany system ochrony depozytów, ale mającym jednak zupełnie inne formy oddziaływania na sektor bankowy była wprowadzona ustawą z dnia 14 grudnia 1994 r. działalność pomocowa Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Ustawodawca z jednej strony zobowiązał banki do wnoszenia opłat rocznych na fundusz pomocowy pozostający w gestii organów BFG, z drugiej strony określił cele oraz warunki wykorzystania tych środków finansowych. Bankowy Fundusz Gwarancyjny zyskał w ten sposób możliwość udzielania bankom objętym systemem gwarantowania pożyczek, poręczeń lub gwarancji z przeznaczeniem na samodzielną sanację banku, przejęcie bądź zakup akcji lub udziałów banku zagrożonego przez bank o dobrym standingu finansowym. BFG został więc wyposażony w niezwykle istotny instrument finansowy umożliwiający bezpośrednie oddziaływanie na sytuację banków w celu powstrzymania negatywnych zjawisk występujących w jednostkach o zagrożonej wypłacalności. Możliwość zatrzymania tego procesu pozwala na ograniczenie wypłat środków gwarantowanych z tytułu ogłoszenia upadłości tylko do przypadku banków znajdujących się w skrajnie złej sytuacji finansowej.

Wskazując cele ustawodawca określił także organizację Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, upoważniając Radę Ministrów do nadania BFG statutu określającego szczegółowo jego zadania, sposób organizacji oraz zasady gospodarki finansowej. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1995 r. w sprawie nadania statutu Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, ogłoszone w dniu 6 marca 1995 r., umożliwiło przystąpienie do praktycznych działań organizacyjnych. Na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. i statutu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, w dniu 27 marca 1995 r. Prezes Rady Ministrów powołał, na uzgodniony wniosek Ministra Finansów i Prezesa Narodowego Banku Polskiego, prof. dr hab. Władysława Bakę na stanowisko Przewodniczącego Rady Funduszu, natomiast do końca marca Minister Finansów, Prezes Narodowego Banku Polskiego i Związek Banków Polskich powołali odpowiednio po trzech członków Rady. Już 19 kwietnia 1995 r. Rada BFG w pełnym dziesięcioosobowym składzie podejmuje uchwałę nr 1 powołując wyłoniony w drodze wcześniejszego postępowania konkursowego pięcioosobowy Zarząd BFG, wskazując na stanowisko Prezesa Zarządu Ewę Kawecką - Włodarczak, a na Zastępcę Prezesa Zarządu Hannę Krajewską.

Wyłonione w ten sposób organy Funduszu stanęły przed koniecznością pilnego tworzenia struktur Biura Funduszu, rekrutacji pracowników, opracowania procedur służących właściwej realizacji zadań w sytuacji wyraźnie zarysowującego się kryzysu sektora bankowego. O skali problemów może świadczyć fakt, że od wejścia w życie ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, tj. od 17 lutego 1995 r. do końca 1995 r. sądy ogłosiły upadłość 48 banków spółdzielczych oraz 2 banków w formie spółek akcyjnych. W tej sytuacji, w niespełna miesiąc po powołaniu, bo już 15 maja 1995 r., Zarząd podejmuje pierwsze uchwały określające procedury związane z wypłatami środków gwarantowanych. Taki sposób działania umożliwił Zarządowi BFG podjęcie decyzji w odniesieniu do wszystkich list deponentów przekazanych do Funduszu przez syndyków mas upadłości i uruchomienie środków finansowych w celu zaspokojenia roszczeń klientów upadłych banków. Równoległe trwały prace nad uruchomieniem działalności pomocowej. 28 września 1995 r. Rada BFG podejmuje uchwałę w sprawie określenia zasad i form udzielania pomocy podmiotom objętym systemem gwarantowania. W ten sposób powstaje formalna podstawa do udzielania zwrotnej pomocy finansowej bankom znajdującym się w sytuacji zagrożenia wypłacalności.

W następnym roku działalności, obok realizacji zadań związanych z wypłatami środków gwarantowanych, znacznie rozwija się działalność pomocowa. Przestrzegając z żelazną konsekwencją zasady równości banków w dostępie do środków pomocowych oraz przejrzystości procedur wykorzystywanych w tym procesie, udzielono pożyczek dziewięciu bankom. Znaczna część tych środków, przekraczająca 75%, została wykorzystana na restrukturyzację banków zagrożonych upadłością. Pozytywne skutki tych działań to przede wszystkim uniknięcie kosztów związanych z wypłatą środków gwarantowanych i sięganiem po środki zgromadzone przez banki w funduszach ochrony środków gwarantowanych. Nie mniej ważne jest to, że klienci tych banków zachowali pełne kwoty swoich depozytów, a także uratowanych zostało przed likwidacją ok. 1400 miejsc pracy.

Praktyczne doświadczenia lat 1995-1996 ujawniły istotne problemy natury prawnej. O ile bowiem regulacje wewnętrzne Funduszu były przez cały ten okres dostosowywane do zmieniających się warunków, to szereg praktycznych przypadków wskazało na konieczność przeprowadzenia nowelizacji przepisów ustawowych. W wyniku działań legislacyjnych podjętych przez Fundusz, w grudniu 1996 r. Rada Ministrów przekazała projekt nowelizacji ustawy o BFG i ustawy - Prawo bankowe Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej. Nowelizacja ustawy została uchwalona 20 lutego 1997 r. Wprowadziła ona, obok modyfikacji związanych z wykonywaniem podstawowych zadań obejmujących między innymi szersze ujęcie przesłanek udzielania pomocy, zwiększenie poziomu środków gwarantowanych, konieczne z uwagi na proces dostosowywania polskich norm prawnych do wymagań prawa europejskiego, a także doprecyzowanie wielu określeń normatywnych, takich jak „deponent”, „rachunek imienny” czy „aktywa wazone ryzykiem” będących przed nowelizacją przedmiotem sporów sądowych.

W 1997 r. widoczne staje się znaczące przesunięcie punktu ciężkości w działalności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z czynności związanych z realizacją gwarancji na działalność o charakterze pomocowym. Rosnąca liczba banków korzystających z pomocy finansowej BFG powoduje w konsekwencji zwiększoną aktywność kontrolną Funduszu. Stałemu monitoringowi sytuacji banków towarzyszą bezpośrednie kontrole koncentrujące się na badaniu zgodności faktycznych sposobów wykorzystania środków finansowych uzyskiwanych w ramach pomocy z warunkami umów zawieranych przez banki z BFG.

Na odnotowanie zasługuje także podjęta w tym okresie działalność analityczno - badawcza. Na bazie wcześniejszych doświadczeń Rada Funduszu organizuje seminaria poświęcone ważnym problemom ekonomicznym i prawnym związanym z działalnością BFG. Z efektami spotkań seminaryjnych można zapoznać się w cyklicznie wydawanym od tego roku przez BFG czasopiśmie „Bezpieczny Bank”, które poświęcone jest zagadnieniom gwarancji depozytów i bezpieczeństwa finansowego banków.

Kolejne dwa lata działalności przynoszą potwierdzenie koncepcji przyjętej przy budowie systemu gwarantowania depozytów w Polsce. Mimo pogarszających się w latach 1998-1999 wyników sektora bankowego, Fundusz nie angażował istotnych środków finansowych na wypłaty środków gwarantowanych. Ograniczenie upadłości banków potwierdziło słuszność przyjęcia mieszanego systemu gwarantowania umożliwiającego wcześniejsze, prewencyjne podejmowanie działań z wykorzystaniem środków pomocowych w stosunku do banków o zagrożonej wypłacalności. Pożyczki udzielane przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny w latach poprzednich z przeznaczeniem na samodzielną sanację oraz wspieranie procesów konsolidacji,

w znacznym stopniu przyczyniły się do ograniczenia bankructw, które mogłyby mieć miejsce bez wcześniejszej interwencji Funduszu.

Osiągnięcie takich efektów nie byłoby jednak możliwe bez uprzedniego rozwinięcia działalności analitycznej. W tym miejscu należy zaznaczyć, że na mocy ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz zawartego w maju 1997 r. porozumienia z Narodowym Bankiem Polskim, a także zarządzenia Prezesa NBP z grudnia 1997 r., zmienionego zarządzeniem z grudnia 2002 r., Fundusz otrzymuje bezpośrednio lub za pośrednictwem Banku Centralnego informacje w formie sprawozdań sporządzanych przez banki. Właściwemu wykorzystaniu tych danych służy tworzony od początku istnienia Funduszu, informatyczny system gromadzenia i analizy informacji, który po kolejnych udoskonaleniach technicznych i merytorycznych w 1999 r. został nazwany Systemem Informowania Kierownictwa (SIK). Cyklicznie opracowywane w ramach SIK analizy i informacje dotyczą przede wszystkim sytuacji sektora bankowego, wspomagając jednocześnie organy Funduszu w procesie podejmowania decyzji ważnych dla systemu bankowego i poszczególnych banków.

Właśnie między innymi dzięki temu systemowi Fundusz mógł z wyprzedzeniem przygotować się do realizacji zadań w 2000 r., który pod wieloma względami można uznać za sprawdzian efektywności instytucji budowanej od 1995 r. Pierwszym i z wielu powodów najważniejszym zadaniem stała się sprawna realizacja wypłat środków gwarantowanych dla klientów Banku Staropolskiego S.A., którego upadłość Sąd Okręgowy w Poznaniu ogłosił w lutym 2000 r. Operacja ta była największym, od powstania Funduszu, przedsięwzięciem organizacyjnym z uwagi na to, że dotyczyła wypłat dla 147,3 tysiąca deponentów. Ogłoszenie upadłości Banku zbiegło się w czasie z utratą przez trzy największe banki gwarancji Skarbu Państwa oraz tzw. „problemem roku 2000” czyli potencjalnym zagrożeniem technicznym związanym z powszechnie wykorzystywaną w bankach technologią komputerową. Zdarzenia te mogły w zdecydowanie niekorzystny sposób wpłynąć na poziom zaufania społecznego do sektora bankowego, powodując negatywne reakcje klientów.

Przeciwdziałając opisanym zagrożeniom, już od 1999 r. Bankowy Fundusz Gwarancyjny czynnie uczestniczył w kampanii informacyjnej, monitorując jednocześnie za pomocą wyników badań Instytutu Badania Opinii i Rynku Pentor S.A. wiarygodność sektora bankowego w ocenie jego klientów. Podejmowane działania pozwoliły na uniknięcie wymienionych niebezpieczeństw, ale w dalszym ciągu istniało zagrożenie istotnego spadku zaufania, które mogłoby mieć miejsce w przypadku opóźnień w zaspokojeniu roszczeń bardzo licznej grupy klientów, lokującej środki finansowe w Banku Staropolskim. Z tej próby Fundusz także wyszedł pomyślnie. Przy zachowaniu wszystkich niezbędnych procedur, między 10 maja a 15 czerwca 2000 r. 140,4 tysięcy osób odebrało kwoty gwarantowane przez Fundusz. Stanowili oni 95,3 % ogółu deponentów uprawnionych do odbioru środków gwarantowanych, natomiast pozostałe osoby są bieżąco zaspokajane po rozstrzygnięciu kwestii natury formalno-prawnej, związanych przede wszystkim z toczącymi się postępowaniami spadkowymi. Jednocześnie w tym samym roku, Fundusz uruchomił w swojej siedzibie bezpośrednie wypłaty dla deponentów, którzy z różnych przyczyn nie podjęli środków w terminie wyznaczonym przez syndyka masy upadłości.

Rok 2000 kończy kolejna nowelizacja ustawy o BFG zamykająca proces dostosowywania jej do wymagań Unii Europejskiej. Niemal jednocześnie, ustawą z dnia 7 grudnia 2000 r.

o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających nałożono na Bankowy Fundusz Gwarancyjny nowe zadania związane z udzielaniem bankom spółdzielczym pomocy finansowej przeznaczonej na wspieranie procesów łączeniowych. Efektywne wykorzystanie środków finansowych zgromadzonych w funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych, który został utworzony ze środków pochodzących ze zlikwidowanego Funduszu Rozwoju Banków Spółdzielczych prowadzonego przez BGŻ S.A. oraz kwot wypłaconych przez budżet bankom z tytułu obsługi obligacji restrukturyzacyjnych, staje się w latach 2001-2003, obok działalności gwarancyjnej i pomocowej, kolejnym istotnym polem aktywności BFG. Restrukturyzacja stosunkowo małych, ale licznych banków spółdzielczych obsługujących klientów wywodzących się przede wszystkim ze środowiska wiejskiego, staje się bardzo istotnym zadaniem w procesie przygotowywania sektora bankowego do funkcjonowania w Unii Europejskiej. Na ile istotne było to zadanie, świadczy relatywnie szybko, bo już w 2002 r., przeprowadzona przez Najwyższą Izbę Kontroli wnikliwa kontrola kryteriów oceny zastosowanych procedur oraz samych decyzji poprzedzających uruchomienie pożyczek dla poszczególnych banków. Przyjęte w tym zakresie rozwiązania zostały pozytywnie ocenione przez NIK. W wystąpieniu pokontrolnym NIK, oceniając działania BFG, stwierdza między innymi, że w procesie rozpatrywania wniosków Fundusz przestrzegał wszystkich ustalonych kryteriów, dokonując dogłębnej analizy sytuacji ekonomicznej banków ubiegających się o pomoc finansową.

Z tak określonym katalogiem zadań Bankowy Fundusz Gwarancyjny wkraczał w dziesiąty rok swojej działalności. Poprzedza to jednak istotne z punktu widzenia klientów banków i Funduszu wydarzenie. Otóż w 2003 r. zakończony został proces dochodzenia do akceptowanego w Unii Europejskiej poziomu gwarantowania depozytów. Od 1 stycznia 2003 r. wynosi on równowartość w złotych 1000 euro i jest gwarantowany w 100 %, a w przypadku kwoty przekraczającej równowartość w złotych 1000 euro, a nieprzekraczającej równowartości w złotych 22500 euro - w 90%.

Wszystkie opisane wcześniej działania umożliwiły bezkolizyjne włączenie polskiego systemu gwarantowania depozytów w system europejski po przystąpieniu Polski z dniem 1 maja 2004 r. do Unii Europejskiej.

KALENDARIUM

Rok 1994:

- 14 grudnia - Sejm uchwała ustawę o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

Rok 1995:

- 17 lutego - wejście w życie przepisów ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym określających m.in. zasady tworzenia i funkcjonowania systemu gwarantowania depozytów bankowych w Polsce. Uczestnictwo banków w tym systemie stało się obowiązkowe, niezależnie od ich formy własności. Wysokość kwot gwarantowanych wynosiła: 100% równowartości w złotych do 1000 ECU oraz 90% równowartości w złotych depozytu powyżej 1000 ECU do 3000 ECU. W stosunku do trzech banków (PKO BP, PEKAO S.A. oraz BGŻ S.A.) do końca 1999 r. pozostawiono odpowiedzialność Skarbu Państwa za tę część depozytów, których wartość przekraczała sumę gwarantowaną przez BFG. Do końca 1999 r. wymienione banki obowiązywała niższa o połowę stawka procentowa, według której tworzyły one fundusze ochrony środków gwarantowanych oraz płaciły połowę obowiązkowej opłaty rocznej ustalonej dla podmiotów objętych obowiązkowym systemem gwarantowania,
- 28 lutego - Rada Ministrów uchwała rozporządzenie w sprawie nadania statutu BFG. Ogłoszenie rozporządzenia w dniu 6 marca 1995 r. umożliwiło przystąpienie do praktycznych działań organizacyjnych nowej instytucji. Pierwszą siedzibą Funduszu były pomieszczenia wynajęte w budynku „Universalu” przy skrzyżowaniu ulicy Marszałkowskiej z Alejami Jerozolimskimi. Sprzęt biurowy i komputery zostały użyte przez Ministerstwo Finansów, NBP, banki oraz Związek Banków Polskich,
- 27 marca - Prezes Rady Ministrów, na uzgodniony wniosek Ministra Finansów i Prezesa Narodowego Banku Polskiego, powołał prof. dr hab. Władysława Bakę na stanowisko Przewodniczącego Rady Funduszu,
- 7 kwietnia - Minister Finansów wydaje zarządzenie w sprawie ustalenia regulaminu Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego,
- 7 kwietnia - inauguracyjne posiedzenie Rady Funduszu (skład: Władysław Baka, Katarzyna Borowska, Krystyna Góral, Marek Grzybowski, Władysław Jaworski, Stanisław Kasiewicz, Barbara Kowalska, Marek Safjan, Jan Szambelańczyk, Tadeusz Żywczyk),
- 19 kwietnia - Rada BFG w pełnym dziesięcioosobowym składzie podejmuje uchwałę nr 1 w sprawie powołania, wyłonionego w drodze konkursu, pięcioosobowego Zarządu Funduszu (Bożena Chełmińska, Andrzej Jankowski, Ewa Kawecka-Włodarczak, Hanna Krajewska, Maria Pawelska), wskazując na stanowisko Prezesa Zarządu Ewę Kawecką-Włodarczak, a na Zastępcę Prezesa Zarządu - Hannę Krajewską, w terminie 14 dni od dnia ukonstytuowania się Zarządu, NBP oraz Minister Finansów wpłacili na rzecz Funduszu kwotę po 50 mln zł, tworząc w ten sposób fundusz statutowy,
- 27 kwietnia - uchwała Rady Funduszu w sprawie ustalenia wysokości stawki procentowej obowiązkowej opłaty rocznej na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego,
- 27 kwietnia - uchwała Rady Funduszu w sprawie ustalenia wysokości stawki procentowej tworzenia funduszu ochrony środków gwarantowanych,

- 15 maja - Zarząd Funduszu podejmuje pierwsze uchwały określające procedury związane z wypłatami środków gwarantowanych, maj - wydanie pierwszego numeru Biuletynu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego,
- 20 czerwca - pierwsza uchwała Zarządu Funduszu w sprawie przekazania syndykowi masy upadłości Banku Spółdzielczego w Chęcinach (woj. kieleckie) kwot na wypłatę środków gwarantowanych,
- 5 lipca - Zarządzenie Prezesa Narodowego Banku Polskiego w sprawie szczególnych zasad rachunkowości BFG,
- 28 września - Rada Funduszu podejmuje uchwałę w sprawie określenia zasad i form udzielania pomocy podmiotom objętym systemem gwarantowania depozytów. W ten sposób powstaje formalna podstawa do udzielania zwrotnej pomocy finansowej bankom znajdującym się w sytuacji zagrożenia wypłacalności,
- do końca roku (licząc od 17 lutego 1995 r.) sądy ogłosiły upadłość 48 banków spółdzielczych oraz 2 banków komercyjnych w formie spółek akcyjnych - wypłacono 105 mln zł kwot gwarantowanych dla 89,9 tys. deponentów,
- 29 grudnia - pierwsza uchwała Zarządu w sprawie udzielenia zwrotnej pomocy finansowej w formie pożyczki z funduszu pomocowego na przejęcie banku zagrożonego upadłością.

Rok 1996:

- grudzień - Rada Ministrów przekazała projekt nowelizacji ustawy o BFG i ustawy- Prawo bankowe Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej,
- w ciągu całego roku:
 - udzielono zwrotnej pomocy finansowej 9 bankom na łączną kwotę 129 200 tys. zł,
 - sądy ogłosiły upadłość 30 banków spółdzielczych oraz 1 banku komercyjnego
 - wypłacono 50,8 mln zł kwot gwarantowanych 59,4 tys. deponentów.

Rok 1997:

- 20 lutego - nowelizacja ustawy o BFG - modyfikacja niektórych podstawowych zadań Funduszu oraz szersze ujęcie przesłanek udzielania pomocy, podwyższenie poziomu środków gwarantowanych, a także doprecyzowanie wielu określeń takich jak: deponent, rachunek imienny czy aktywa ważone ryzykiem,
- 27 maja - podpisanie porozumienia z Narodowym Bankiem Polskim w sprawie otrzymywania przez Fundusz, za pośrednictwem NBP, sprawozdań sporządzanych przez banki,
- od 1 lipca do 31 grudnia - wysokość kwoty gwarantowanej wynosi do 4 tys. euro,
- listopad - uchwała Rady Funduszu w sprawie określenia zasad, form, warunków trybu udzielania zwrotnej pomocy finansowej podmiotom objętym systemem gwarantowania,
- listopad - ukazuje się pierwszy numer periodyku „Bezpieczny Bank” wydawanego przez BFG i poświęconego zagadnieniom gwarancji depozytów i bezpieczeństwa finansowego banków,
- w ciągu całego roku:
 - udzielono zwrotnej pomocy finansowej 28 bankom na łączną kwotę 343 700 tys. zł,
 - sądy ogłosiły upadłość 6 banków spółdzielczych - wypłacono 6,4 mln zł kwot gwarantowanych dla 10,4 tys. deponentów.

Rok 1998:

- od 1 stycznia - wysokość kwoty gwarantowanej wzrasta do 5 tys. euro,
- 12 marca - powołanie Zarządu II kadencji (skład: Ewa Kawecka-Włodarczyk - Prezes Zarządu, Hanna Krajewska - Zastępca Prezesa Zarządu, członkowie: Andrzej Jankowski, Louis Montmory, Maria Pawelska),
- 3 czerwca - nowelizacja rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie regulaminu Rady BFG,
- w ciągu całego roku:
 - udzielono zwrotnej pomocy finansowej 17 bankom na łączną kwotę 219 100 tys. zł,
 - sądy ogłosiły upadłość 4 banków spółdzielczych - wypłacono 8,2 mln zł kwot gwarantowanych dla 6,8 tys. deponentów.

Rok 1999:

- od 1 stycznia - wysokość kwoty gwarantowanej wzrasta do 8 tys. euro,
- 9 kwietnia - zmiana ustawy o BFG - skorelowanie niektórych przepisów z obowiązującym od 1 stycznia 1998 r. Prawem bankowym oraz dalsze dostosowywanie do przepisów i standardów prawnych obowiązujących w Unii Europejskiej,
- kwiecień - powołanie Rady Funduszu II kadencji w składzie: Marek Grzybowski - Przewodniczący, Tomasz Dybowski, Stanisław Kasiewicz, Barbara Kowalska, Przemysław Morysiak, Krzysztof Pietraszkiewicz, Jan Szambelańczyk, Ewa Śleszyńska-Charewicz, Andrzej Wiśniewski, Tadeusz Żywczak,
- 22 września - rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie obrotu przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny wierzytelnościami nabywanymi od banków, w których powstało niebezpieczeństwo niewypłacalności,
- 25 października - rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie szczególnych zasad rachunkowości Bankowego Funduszu Gwarancyjnego,
- w ciągu całego roku:
 - udzielono zwrotnej pomocy finansowej 11 bankom na łączną kwotę 284 100 tys. zł,
 - sąd ogłosił upadłość 1 banku komercyjnego - wypłacono 4,7 mln zł kwot gwarantowanych dla 1,6 tys. deponentów.

Rok 2000:

- od 1 stycznia - wysokość kwoty gwarantowanej wzrasta do 11 tys. euro,
- 19 stycznia - podpisanie umowy w sprawie kupna budynku przy ul. ks. Ignacego Jana Skorupki 4 w Warszawie. Zamyka to kilkuletni proces poszukiwania odpowiedniego do zadań Funduszu obiektu na docelową siedzibę, co pozwala na znaczne obniżenie kosztów funkcjonowania Biura oraz utworzenie nowoczesnej bazy informatycznej zapewniającej bezpieczeństwo posiadanych informacji,
- luty - Sąd Okręgowy w Poznaniu ogłasza upadłość Banku Staropolskiego S.A. Rozpoczyna się największe w historii Funduszu przedsięwzięcie organizacyjne związane z wypłatami środków gwarantowanych dla 147,7 tys. deponentów na kwotę 626 mln zł.
- ustawą z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, nałożono na BFG nowe zadania związane z udzielaniem bankom spółdzielczym pomocy finansowej przeznaczonej na wspieranie procesów łączeniowych - powstaje fundusz restrukturyzacji banków spółdzielczych w kwocie 123 382,77 tys. zł,

- 15 grudnia - kolejna nowelizacja ustawy o BFG zamykająca proces dostosowywania polskiego systemu gwarancyjnego do wymagań Unii Europejskiej,
- w ciągu całego roku:
 - udzielono zwrotnej pomocy finansowej 6 bankom na łączną kwotę 205 300 tys. zł.

Rok 2001:

- od 1 stycznia - wysokość kwoty gwarantowanej wzrasta do 15 tys. euro,
- 22 marca - powołanie Zarządu Funduszu III kadencji w składzie: Ewa Kawecka-Włodarczyk - Prezes Zarządu, Hanna Krajewska - Zastępca Prezesa Zarządu, członkowie: Andrzej Jankowski, Maria Pawelska, Marek Pyła (od 8 maja),
- 8 maja - uchwała Rady Funduszu w sprawie określenia form, trybu i szczegółowych warunków udzielania zwrotnej pomocy finansowej bankom spółdzielczym z funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych,
- w ciągu całego roku:
 - udzielono zwrotnej pomocy finansowej 6 bankom na łączną kwotę 749 000 tys. zł,
 - sąd ogłosił upadłość 1 banku spółdzielczego - wypłacono 12,5 mln zł kwot gwarantowanych dla 2,7 tys. deponentów,
 - udzielono 66 pożyczek z funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych, na kwotę 74,3 mln zł.

Rok 2002:

- od 1 stycznia - wysokość kwoty gwarantowanej wzrasta do 18 tys. euro,
- czerwiec - Rada Funduszu nowelizuje uchwałę w sprawie zasad i form udzielania pomocy podmiotom objętym systemem gwarantowania depozytów, doprecyzowując kryteria oceny stanu niebezpieczeństwa niewypłacalności banków,
- 11 grudnia - zarządzenie Prezesa NBP w sprawie zakresu informacji przekazywanych przez banki do BFG,
- w ciągu całego roku udzielono:
 - zwrotnej pomocy finansowej z funduszu pomocowego 5 bankom na łączną kwotę 132 800 tys. zł,
 - 18 pożyczek z funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych, na kwotę 29,4 mln zł.

Rok 2003:

- od 1 stycznia obowiązuje akceptowany w Unii Europejskiej poziom gwarantowania depozytów, który wynosi 100% dla równowartości w złotych 1000 euro oraz 90% dla kwoty przekraczającej równowartość w złotych 1000 euro, a nieprzekraczającej równowartości w złotych 22500 euro,
- czerwiec - powołanie Rady Funduszu III kadencji w składzie: Władysław Baka - Przewodniczący, Janusz Czarzasty, Wojciech Kwaśniak, Przemysław Morysiak, Jacek Osiński, Stanisław Owiak, Ryszard Pazura, Krzysztof Pietraszkiewicz, Jan Szambelańczyk, Ewa Śleszyńska-Charewicz, Andrzej Wiśniewski,
- 27 czerwca - nowelizacja ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających - zliberalizowanie przepisów dotyczących gospodarowania nadwyżką bilansową przez banki spółdzielcze, co pozytywnie wpłynęło na korzystanie z tej formy pomocy BFG,

- 4 września - rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie zawieszania wypłaty środków gwarantowanych w przypadku gdy przeciwko deponentowi jest prowadzone postępowanie karne,
- grudzień - nowelizacja przepisów określających warunki pomocy udzielanej z funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych. Była to realizacja postulatów środowiska banków spółdzielczych zaprezentowana na XIII Walnym Zgromadzeniu Członków Krajowego Związku Banków Spółdzielczych,
- w ciągu całego roku udzielono:
 - zwrotnej pomocy finansowej 14 bankom na łączną kwotę 751 000 tys. zł,
 - 30 pożyczek z funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych, na kwotę 39,6 mln zł.

Rok 2004:

- 20 kwietnia - rozpoczyna pracę Zarząd Funduszu IV kadencji w składzie: Ewa Kawecka-Włodaczak - Prezes Zarządu, Hanna Krajewska - Zastępca Prezesa Zarządu, członkowie: Maria Pawelska, Jerzy Witold Pietrewicz, Marek Pyła,
- w ciągu całego roku:
 - udzielono zwrotnej pomocy finansowej 1 bankowi w wysokości 450 000 tys. zł,
 - przyznano 47 pożyczek z funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych, na kwotę 58,1 mln zł.

Łącznie w latach 1995-2004:

- udzielono 97 pożyczek na kwotę 3 264 200,00 tys. zł,
- w ramach kwot gwarantowanych 317,5 tys. klientom upadłych banków wypłacono 813,8 mln zł, w tym 626,1 mln zł z funduszu ochrony środków gwarantowanych.

Od 1 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2004 r. Fundusz udzielił bankom spółdzielczym z funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych 161 pożyczek na kwotę 213 585,50 tys. zł.

SYNTEZA LICZBOWA¹

Wysokość kwot gwarantowanych w latach 1995-2004

Kwota gwarantowana	Wysokość w euro	Ekwiwalent w złotych według kursu na koniec okresu	Maksymalna wypłata w złotych według kursu na koniec okresu
Do 30.06.1997	3.000	10.985	10.253
Do 31.12.1997	4.000	15.707	14.529
Do 31.12.1998	5.000	20.490	18.851
Do 31.12.1999	8.000	33.760	30.806
Do 31.12.2000	11.000	42.398	38.544
Do 31.12.2001	15.000	52.829	47.898
Do 31.12.2002	18.000	72.364	65.529
Od 01.01.2003	22.500	90.455	81.811**

Fundusze ochrony środków gwarantowanych w latach 1995-2004

Rok	STAN TWORZENIA FOŚG W %		Wysokość fośg w mln zł****
	WSZYSTKIE BANKI (Z WYJĄTKIEM PKO BP***, PEKAO S.A. BGŻ S.A.)	PKO BP, PEKAO S.A. i BGŻ S.A.	
1995	0,40	0,20	225,7
1996	0,40	0,20	317,1
1997	0,18	0,12	198,8
1998	0,10	0,05	128,3
1999	0,16	0,08	271,6
2000		0,40	999,5
2001		0,30	873,6
2002		0,40	1.245,4
2003		0,40	1.264,3
2004		0,25	826,5

¹ przygotowano w oparciu o materiały opublikowane w książce „Systemy gwarantowania depozytów w Polsce i na świecie”. PWE Warszawa 2005.

* ** według kursu obowiązującego w dniu 01.01.2003 r.

*** od 12 kwietnia 2000 r. jako PKO BP S.A.

**** po aktualizacji funduszy

Upadłości banków w latach 1995* - 2004

Rok	Banki komercyjne	Banki spółdzielcze
1995	2	48
1996	1	30
1997	0	6
1998	0	4
1999	1	0
2000	1	0
2001	0	1
2002	0	0
2003	0	0
2004	0	0

Wyплаты środków gwarantowanych w latach 1995 - 2004

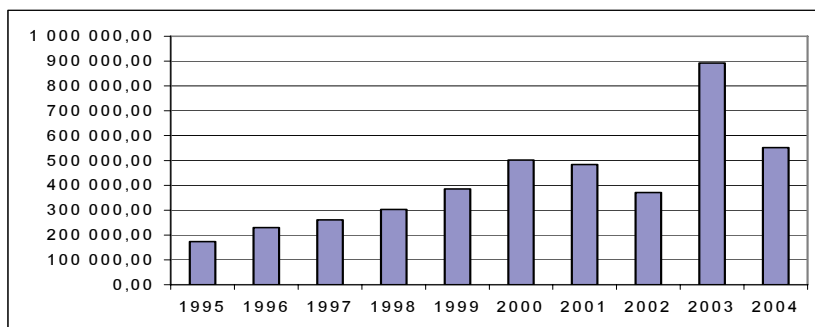
Rok	Wyплаты środków gwarantowanych w mln zł		Stopień wykorzystania fośg w %	Liczba deponentów w tys.
	ogółem	w tym z fośg		
1995	105,0	85,9	38,0	89,90
1996	50,8	47,3	14,9	59,40
1997	6,4	4,7	2,4	10,40
1998	8,2	4,1	3,2	6,80
1999	4,7	0,0	0,0	1,60
2000	626,0	484,1	48,4	147,70
2001	12,5	0,0	0,0	2,70
2002	0,1	0,0	0,0	0,05
2003	0,1	0,0	0,0	0,03
2004	0,3	0,0	0,0	0,12
Razem	814,1	626,1	0,0	318,70

* od 17 lutego 1995 r.

Fundusz pomocowy w latach 1995-2004

Rok	Stawka opłaty rocznej w %		Wpłaty banków (1)	Wpłata NBP (2)	Wpłaty razem (1)+(2)	Splaty pożyczek
	Wszystkie banki (z wyjątkiem PKO BP, Pekao S.A., BGŻ S.A.)	PKO BP, Pekao S.A., BGŻ S.A.	w tys. zł			
1995	0,40	0,20	173 760,79	0,00	173 760,79	0,00
1996	0,40	0,20	230 045,81	0,00	230 045,81	0,00
1997	0,40	0,20	261 247,22	0,00	261 247,22	0,00
1998	0,28	0,14	209 530,80	89 797,20	299 328,00	3 858,30
1999	0,24	0,12	203 387,61	135 589,08	338 976,69	46 164,53
2000	0,23	0,23	258 528,82	172 352,55	430 881,37	71 423,11
2001	0,14	0,14	158 574,69	158 574,68	317 149,37	166 505,59
2002	0,08	0,08	95 537,41	95 537,41	191 074,82	180 279,84
2003	0,10	0,10	122 600,44	122 600,44	245 200,88	647 041,72
2004	0,075	0,075	93 101,43	93 095,25	186 196,68	365 567,44

Kształtowanie się poziomu zasilania funduszu pomocowego w latach 1995 - 2004, obejmujące: wpłaty banków, wpłaty NBP oraz splaty pożyczek przedstawia poniższy wykres.

Pożyczki z funduszu pomocowego w latach 1995-2004

Rok	Liczba pożyczek udzielonych przez BFG	Kwota pożyczek udzielonych przez BFG (w tys. zł)	Wysokość środków gwarantowanych w bankach (w tys. zł)	Różnica między kwotą środków gwarantowanych a kwotą udzielonej pomocy (w tys. zł)	Wysokość depozytów nie objętych gwarancjami BFG (w tys. zł)
1996	9	129 200,00	162 300,00	33 100,00	282 300,00
1997	28	343 700,00	1 297 200,00	953 500,00	828 200,00
1998	17	219 100,00	8 228 800,00	8 009 700,00	2 783 500,00
1999	11	284 100,00	1 343 800,00	1 059 700,00	1 399 900,00
2000	6	205 300,00	305 100,00	99 800,00	265 300,00
2001	6	749 000,00	49 275 800,00	48 526 800,00	11 170 790,00
2002	5	132 800,00	166 700,00	33 900,00	62 200,00
2003	14	751 000,00	752 100,00	1 100,00	121 540,00
2004	1	450 000,00	559 100,00	109 100,00	4 230 420,00
Razem	97	3 264 200,00	62 090 900,00	58 826 700,00	21 144 150,00

Pożyczki z funduszu restrukturyzacji banków spółdzielczych

Od 2001 r. do 31 grudnia 2004 r. Fundusz udzielił 161 pożyczek na łączną kwotę 213 585,50 tys. zł, w tym:

- 207 246,00 tys. zł na sfinansowanie procesów łączeniowych,
- 6 339,50 tys. zł na nabycie akcji banku zrzeszającego.

Życzenia

Szczęśliwego Nowego Roku 2006
składa czytelnikom Biuletynu BFG

Rada i Zarząd

Bankowego Funduszu Gwarancyjnego

Warszawa, grudzień 2005